

Neklidná mysl

Tichý pozorovatel

Dveře bez zámku, srdce bez duše.

Vše přehrávám si pozpátku.

Co ještě přijít může?

Pozorovat listí, jak tiše mizí,

zkoumat své myšlenky v jiných mezích.

Svět se mi před zraky rozpadá.

Jsem svědkem, kterého nic neláká.

Prach jako nekonečná smyčka dopadá

a pozvolna se ztrácí,

život s časem z žil se vytrácí.

Neklidná mysl

Kam mizí ty kroky ticha?
Kam se ztrácí dotyky tepla?
Tepá mi srdce - bestie.
A kde je ta ozvěna smíchu?
Kam se poděly ty výkřiky provinění?
Kdo číhá v tom stínu?
Budeš hodný, nebo zlý?
Oči tmavé, ruce bledé.
Hladový výraz a tesáky ostré.
Udělej krok a budu vrčet.
Udělej další a budeš kňučet.

Udatný bojovník hrdě se nese.
Co ale skrývá pod rouškou pýchy?
Co se stane, až přestaneš být ostražitý?
Zbavíš se páteře i míchy?
Máš v sebe důvěru?
Důvěru v instinkty?

Jsme ještě vůbec zvířata, nebo nestvůry?

Vnitřní boj

Čas jak tichý společník
připisuje další hřích na můj účet.
Đábel sedící na mém rameni jako pomocník,
který ne a ne mlčet.
Našeptává lákavé myšlenky,
co neprozrazuje, je jejich účel.
„Co ti brání? Co ti brání?“
našeptává nedočkavě.
„Vzpomínky,“
zašeptám do ticha.
Đábel ztichl, porozuměl.

„Proč se tolik bát?“
ozve se další záludný tvor.
„Proč to zkoušet pro další jizvy?“
Nechci, aby mým odkazem bylo jen tohle mlčení.
„Budeš muset přijmout ty nechtěné výzvy.“

Tak se dohadují a spekulují, co je pro mě nejlepší,
a já tiše sedím a čekám, až to vše odezní.
Nemá cenu se s nimi hádat.
Už nemám sílu se přemlouvat.

Zakázaný pokoj

Praskliny v oknech, omšelý parapet.
Vrzavá podlaha,
v myšlenkách se potápět.
Zvučivá meluzína, tiché vzlyky,
jako by tohle byly něčí zlozvyky.
Kde je to zlomené zvíře?
Kde je ten nebohý tvor?
Kam se podělo ve vší víře?
Ta pevná skála z hor?
Cítíš tu bolest, tu čerstvou ránu?
Kam se v noci kradou hladoví vlci?
Chtějí ulovit tu zlomenou vránu.
Panika ji pohltila. Už jí není pomoci.
Takhle se žije v našem kraji.
Takhle se žije u nás v "ráji".
Kdy léčení ničí zraněné,
a kdy zranění se obětují pro zdravé.
Tvař se dokonale,
i když uvnitř se cítíš popelavě.

Vinná réva

Ovlivněný vinnou révou
proplétá se mi jazyk mezi slovy.
Snad se z toho nestane zlozvyk.
Upřímnost podceňuji,
lžím se snažím vyhýbat.
Ale přece jednou tomu neuteču.

Kdy do toho opět spadnu?
Kdy tomu znovu propadnu?
Už mě nezachrání ani sklenička vína.
Kdy budu tajně sbírat ty kusy srdíčka?

Jak pošramocená.
Jak nepochopená.
A přitom by to chtělo být jen trochu otevřená.
Možná více upřímná...

Spínač

Jak krásné je kontrolovat spínač.
Ještě krásnější je, když on nekontroluje tebe.
Smutné emoce se rozplynou, veselé utečou.
Jen neurčité prázdno.
Jak s tím naložíš?

Ponořit se do práce? Do zálib?
Nechceš přemýšlet nad myšlenkami, co bolí.
Chceš strávit čas v klidu - bez starostí.
Jednou tě to ale opustí.
A zmatek začne nanovo.
Škemrat, prosit nepomůže.
Budeš se dusit ve vlastní šťávě.

Klid před bouří: čekat na neurčito.
Někde v dáli zabaleno.
Zásilka zdárně doručena.
Netknutá v předsíni, prokrastinace převzala vedení.

Pryč do prázdna.
Křičet z plných plic.
Házet odpad do popelnic.

Stébla trávy se pohybují línou sambou.
Jak čas plyne.
Z okna pozorovat ten nečas.
Roztěkané myšlenky letí neznámem.
Skryté emoce pod zámkem.

Ve změti myšlenek

A tak strnule zíráš do zdi,
jemně pohybuješ prsty.
Zkoumáš každý detail,
každou prasklinu, hrbolek, chybějící omítku.

A v hlavě máš zmatek a zároveň prázdno.
Nerozhodnost si bere plné právo.
Probíráš možnosti, ale žádná ti nepřipadá dost skutečná.
Jen to ubíjivé ticho, co se ti do kůže zarývá.

Máš chuť křičet z plných plic.
Ničit, rvát si vlasy, vybit tu frustraci.
Mlčíš a doufáš, že to brzy odezní.
Potlačit poslední kus své lidskosti.

Šero tě pohlcuje čím dál tím víc.
A v tobě začnou žhnout fosforové ohně
v odstínu tvých očí.
Ovšem ty odmítáš své místo opustit.
Je tu bezpečno ve změti myšlenek.
Je tu známá bolest a beznaděj.